Dünyasını dəyişdirən, arzusunu gerçəkləşdirən Şuşa fatehi

Şəhid əsgər Şirxan İsmixan oğlu Quliyevə həsr olunur

Dünyasını dəyişdirən arzu... Bu arzunu gerçəkləşdirən Şuşa fatehi... Əbəs yerə məqalənin adı belə qoyulmamışdır. O, uşaqlıqdan bu yana içində böyüyən, mənlik boyda, namus, qeyrət boyda olan bir arzunu gerçəkləşdirmək üçün əsirgəmədən canını qurban verdi. Bu arzu onun dünyasını dəyişdirəcəkdi, sözün əsl mənasında dəyişəcəkdi... O, bu arzusunu gerçəkləşdirdi... Özü isə insanlıq yaranandan fəth olunmasıçətin olan bir Zirvəni fəth edib getdi bu dünyadan... O, alnımızda 30 ilə yaxın bir müddətdə qara hərflərlə yazılmaqla qalmaqda davam edən qapqara ləkəni silənlərdən biri oldu... Namərdlikləəlimizdən alınan yox, namərdliklə içimizdəki satqınlar tərəfindən verilən canımız, gözümüz Şuşamızı azad edənlərdən biri oldu... Şuşanın qan izləri qalmış qarış-qarış torpaqlarının azad edilməsində onun da qanının izi var... Onun və bu yolda qanını, canını fəda etmiş bütün Şəhidlərimizin... Biz Vətən müharibəsində canından keçmiş Şəhidlərimizi heç bir zaman unuda bilmərik, buna bizim haqqımız, hüququmuz yoxdur... Çünki unutmaqla borc ödənilmir. Şəhidlər ölü deyil, onlar unudulanda ölürlər... Bizim borcumuz onların xatirəsini əziz tutmaqdır... Biz Xarıbülbülü görüb sevincimizə sevinc qatanda onlar Xarıbülbülə can verərək qan tökdülər, can verdilər... Noyabr ayının ilk günlərindən mənasını dəyişən, hər günümüzü Zəfərli gün edən belə oğullar Xalqımızın, millətimizin qəhrə-manıdırlar! Onlar rəsmi dövlət sənədi ilə bu ada layiq görülməsələr də xalqın, millətin qəlbinin, düşüncəsinin Milli Qəhrəmanlarıdırlar! Bizim Milli Qəhrəmanlarımızdırlar!

Bu dəfə haqqında yazacağım, insanlığın ən ali rütbəsinə, ən şərəfli zirvəsinə yüksəlmiş, köksümüzü qürur hissi ilə qabardan, kədərimizi sevincimiz və vüqarımızla bərabərləşdirən, kədərləri nəzərlərimizdə heç edən şəhid - Şuşa uğrunda gedən döyüşlərdə qəhrəmancasına həm Şuşanın, həm Şəhidlik Zirvəsinin fatehi olmağa haqq qazanan kiçik çavuş Şirxan İsmixan oğlu Quliyevdir! Onun əvvəli məşəqqətlərlə başlayan, sonu Zəfərlə və Şəhadətlə bitən dastanını oxumaq da bizim borcumuzdur, unutmayın, unutdurmayın, o halda unudulmazsınız!

Quliyev Şirxan İsmixan oğlu 2 sentyabr 1995-ci ildə Ağcabədi rayonunun Kürdlər kəndində anadan olmuşdur. O, əslən rəsmi olaraq qeydiyyatda olduğum, ana yurdum, bir qarışını görmək biz uşaqlara, elə Şirxanın uşaqlığına da nəsib olmayan Xocavənd rayonunun Muğanlı kəndindəndir. Muğanlı kəndi, xüsusilə də, Xocavənd rayonu əzəldən əbədi qəhrəmanlar yetişdirmişdir. Kəndimizin can verənləri, qan tökənləri çox olmuşdur. Şirxan da belə qəhrəmanlarımızdan biri oldu. Ancaq işğalın ilk illərində, yara qaysaq bağlamayan vaxtlarda Şirxan təzəcə doğulmuşdu, hələ çox körpə idi. Tale, həyat onu öz torpağına həsrətlə baxmaq, qaçqın olmaq adlı bir məşəqqətə məhkum etmişdi. Bundan sonra onun həyatı torpaq həsrəti, torpaq zilləti ilə dolu olacaqdı. Şirxan da neçə gənc Vətən oğulları, Qazilər, Şəhidlər ilə birlikdə intiqam istəyənlərimizdən biri olacaqdı.

Ağlı kəsən ilk vaxtlardan Şirxanın gözü nələr görmədi ki... Qaçqınlığın ağrısını, acısını, doğma dədə-baba torpaqlarını gəzməkdən məhrum olmaq acısını gördü... Öz torpaqlarına həsrət qalanları, dünyasını dəyişərkən doğma yurd-yuvasında dəfn edilə bilməyənləri gördü... Əzab gördü, əziyyət gördü, zillət gördü... Azərbaycana nifrət edənlərə qalan sevinci, Azərbaycanı sevənlərə qalan kədəri gördü...Ötən müddət ərzində hər günü məşəqqətlə keçdi Şirxanın. Qaçqın həyatı sürmüş ailəsi Şirxana çox ümidlər bəsləyirdi. Anası Şirxanı hər bəladan hifz etməsi üçün Allaha dualarını əsirgəmirdi. Atası isəŞirxanın böyüyüb ailəyə, Vətənə, millətə layiq olacağını bilir, onun gələcəyinə ümidləri get-gedə artırdı. Şirxan isə üzünə, üzümüzə bağlı olan, düşmənlərin qarşısında taybatay açıq olan Şuşa qalasının qapılarını hər dəfə gördükdə hələ neçə il də əzab-əziyyət içində yaşayacağı ilə üzləşməli idi.

Şirxan ağlı kəsəndən o qədər intiqam istəyən, intiqamla, inamla yaşayan bir yeniyetmə gənc olmuşdu ki, yaşıdları olan körpələr oyuncaq maşınla, oyuncaq fiqurlarla oynayarkən O, oyuncaq silahla oynayırdı. Hər dəfə oyuncaq tüfənglə atəş açanda da elə bilirdi ki, həqiqətdə düşmənlərə atəş açır. Atası-anası da ona ümid verirdi və afərinlər söyləyirdi düşmənə sərrast, sarsıdıcı atəş açmasına görə. Şirxan Ana Vətəndə qürbətçi kimi yaşamaqdan bezər, yenədə ümid yeri kimi bir Allahına, bir də valideynlərinə sığınardı. Öz yurdundan, doğma torpağından ayrı yaşayan Şirxana ana torpağına qovuşmaq üçün ümid, təsəlli ancaq bu oyuncaq silahlar olurdu. Bir də valideynlərinin təskinlikləri.

Şirxan fikirləşirdi ki, nə vaxtsa bu silah həqiqi bir silah olacaq və O, bu silahı düşmənlərə qarşı çevirəcək, bu həqiqi silahla düşməninin nəfəsini kəsəcək... Bu fikir onun ağlına orta məktəbə daxil olanda gəlmişdi... Necə gözəl fikir idi bu fikir... İnsanı xəyallara aparırdı... Ancaq hələ ki xəyallara... Növbəti illərdə Şirxan orta məktəbdə oxuyanda bu fikri fikir etmədi, arzu etdi, amal etdi, uşaqlıqda düşünülmüş bir fikri həyatının əsas arzusu, amalı etdi... Çünki bu fikir onun tərəfindən kölgədə qalmamalı, ağıldan çıxardılmamalı idi... Bunu heç bir Vətən oğlu ağlından zorla da olsa çıxarda bilməzdi. Şirxan bu arzu ilə təsəlli tapırdı artıq. Bu arzu, bu amal içindəki pis fikirlərə qarşı əsas silah olmuşdu. Dəli kimi inanırdı bu amala, Vətən dəlisi, torpaq dəlisi kimi. Həm də Koroğlu dəlisi kimi.

Şirxan şər ilə mübarizədə dastanlardan da güc alırdı. Atasından, anasından eşitdiyi həmyerlisi Yaqub Xoşdari dastanı, Fuad Nəsirov dastanı, Muğanlı kəndinin, Xocavənd rayonunun igid oğullarının dastanları Şirxanın gücünə güc qatırdı. Güc qatmaqla bərabər, hər dastan onun intiqam alovu, qisas odu olurdu. Şirxan bir dastan yazmaq istəyirdi, dastan olmaq istəyirdi.. İstəyirdi ki, qəhrəmanlıq göstərsin, hünər göstərsin, dastan olan Qəhrəmanların göylərdə olan müqəddəs ruhları da ona bir ağızdan afərin desinlər. Şirxan bunu da özünün müqəddəs amalı etmişdi.

Məktəbdə sinifləri pillə-pillə qalxdıqca daha da əla oxuyan Şirxan tezliklə 11-ci sinfə keçmək istəyirdi. Vaxt ötür, zaman ötürdü. Həsrətə yer verilməməli idi. Şirxan qisas gününün tez olmasını istəyirdi, tələsirdi, əgər qisas günü o əsgər gedənə qədər olmasa idi, bundan sonra daha çox dua edərdi ki, o qisas günündə elə özü də iştirak etsin...

Nəhayət, Şirxanın bir arzusu da gerçəkləşdi. Şirxan 11-ci sinfə keçdi, 11-ci sinfi vətam orta məktəbi bacarıq vəçalışqanlılıqla bitirdi. Bundan sonra onu həqiqi silah, ən ülvi arzu-kişilik məktəbi, hərbi xidmət gözləyirdi. Hərbi xidmət, sərkərdəlik bundan sonra, təkcə, Şirxanın gerçəkləşən ülvi arzusu deyildi. Sərkərdəlik ömrü idi, həyatı idi, taleyi, qisməti idi bundan sonra. O,əsgər olduğu ilk gündən Şəhidliyə yüksəldiyi günə qədər hərbi xidmətdən ayrılmayacaqdı. “SərkərdəŞirxan” adlı bu iki sözü ayıran üçüncü söz həyatda olmazdı.

İstək və arzularını həyatda reallaşdırmaq üçün 2013-cü ildəŞirxan Quliyev hərbi xidmətə yollandı. 2013-cü ildən 2020-ci ilin Zəfər Gününün bir addımlığına qədər Şirxanın həyatı hərbi xidmətlə bağlı oldu. 7 il... 7 il Şirxan vətənin müsəlləh əsgəri oldu. Ömrünün sonuna, Şəhadətinin başlanğıcına qədər sərkərdəlik yolunda gələcəkdəki Zəfərlərə, cənglərə inamla, ümidlə baxaraq yeridi, necə deyərlər, yürüdü-Şirxan. Təlimlərdə hünər göstərib hərbçilərin, içərisində “Zəfər” sözü olan cümlələr söyləyib əsgər yoldaşlarının, əhatəsində olanların qələbəyə ümidini artırırdı. Bununla yanaşı o, öz ümidini də başdan sona qədər artırırdı. Hər gün eyni ümidlərlə, hər gün eyni inamla gələcəyə baxırdı. Hərbçi olmaq onun üçün hər şey idi. Həyatının mənası, dünyasını dəyişdirəcək ən ülvi arzuya aparan bir yolu idi onun...

Şirxan hərb sənətini o qədər sevirdi ki, əsgər olanda düşündüyü əsas məsələni - əsgərlik müddətinin bitməsi məsələsini elə təxris olunan kimi həll etdi. Bir gün belə dayana, dura bilmədi. Tanıyanların tərəddüdlərinə baxmayaraq tez bir zamanda müddətdən artıq həqiqi hərbi xidmət qulluqçusu olmaq üçün müqavilə imzaladı. Bu müqaviləni elə həvəslə, elə istəklə imzaladı ki, kənardan baxanlar elə bilirdilər ki, Şirxan uzun müddət həsrətini çəkdiyi sevgilisinə qovuşub, onunla ailə həyatı qurmaq üçün səadət sarayında sənədə imza atır. Bəli, həqiqətən də Şirxanın nəzərində bu imzanı atmaq hələ o birindən çox üstün idi. O zaman təqvimlər 2015-ci ilin sonunu, 2016-cı ilin əvvəlini göstərirdi.

Aprel döyüşləri başlayanda Şirxan çırpınırdı ki, özü də həmin döyüşlərdə iştirak etsin. Bu döyüşlər xalqımızı zəfərə yaxın etdiyi kimi, Şirxanı da öz doğma yurduna yaxın edirdi. Döyüşlərdən zəfərlə çıxmış əsgər yoldaşlarına deyirdi ki, bundan sonra hansı döyüş olsa, mən də iştirak etməliyəm. Şirxan istəyirdi ki, Qarabağda harada döyüş olsa, o da orada olsun. Qisas günü tez gəlib çatsın. Hər Azərbaycanlı, xüsusilə də, ürəyində yurd həsrəti qalmış qaçqın bunu istəyirdi. Yəni, sabiq qaçqınlar... Və yaxud... Son qaçqınlar. Çünki Şirxan kimi oğullar qaçqınlıq statusunu ləğv etmək üçün ilk özlərindən başladılar. Sonra bir xalqın, bir millətin qaçqınlıq statusunu ləğv etdilər... Şirxanın ən böyük arzusu həm də bu idi. Alında hələ də qalmaqda olan bu ləkəni silib atmaq, təmizləmək. Qaçqınlıq illərinə son vermək istəyən çox Vətən oğlu vardı. Onların neçəsi Qazi oldu, neçəsi Şəhid... Onlar ərazi bütövlüyümüz üçün Şəhid olmuşdular, düşmən atəşlərini susdurarkən, düşməni geri otuzdurarkən... Şirxan bu yolda Şəhadəti belə düşünmüşdü... Bircə Allahdan onu arzulayırdı ki, həmin gün tez gəlsin. Gözlədiyimiz neçə illərdə qadınların saçına dən düşdü, kişilərin beli büküldü, körpələr böyüdülər... Şirxan da həmin körpələrdən biri idi. Və bu qaçqınköçkün həyatına birdəfəlik son qoyulmasını istəyirdi! Anası Raisə xanım - boynunu bükməyən, ucaboylu Şirxanın ruhu ona baxa bilsin deyə başını dik tutan o Şəhid anası deyir ki, o, həmişə qaçqınlıq statusunu ləğv etmək, alnımızdakı bu qara ləkəni dünya durduqca silmək üçün çalışırdı. Atasına deyirdi ki, sənin doğulduğun torpağı azad edəcəyəm, orada yenidən yaşayarsınız. Şirxan o günləri gözləyirdi... Xəyalında canlandıraraq ... gözləyirdi...

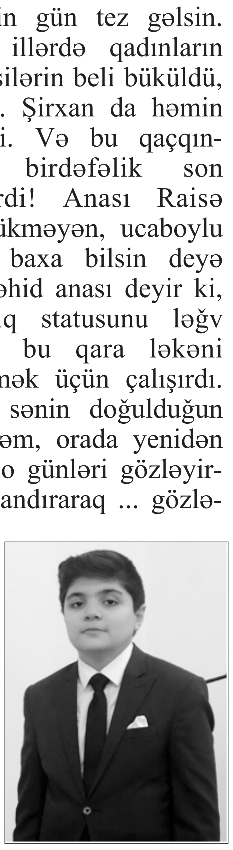

SEVİNDİK NƏSİBOĞLU

17.02.2021. SAAT 14:40